

**Universitat
Pompeu Fabra**
Barcelona

Col·lecció Health Policy Papers

2022 – 06

**PETITA CRÒNICA DE LES PROPOSTES DE LA COMISSIÓ
D'EXPERTS PER A LA REFORMA FISCAL, AMB ESPECIAL
REFERÈNCIA FINAL A LA FISCALITAT INDIRECTA
DE LA SANITAT PRIVADA.**

Guillem López i Casasnovas

Catedràtic d'Economia de la Universitat Pompeu Fabra

Centre de Recerca en Economia i Salut (CRES)

La Col·lecció Policy Papers, engloba una sèrie d'articles, en Economia de la Salut i Política Sanitària, realitzats i seleccionats per investigadors del Centre de Recerca en Economia i Salut de la Universitat Pompeu Fabra (CRES-UPF).

"This is an Open Access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 International, which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium provided that the original work is properly attributed"

<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Barcelona, març 2022

PETITA CRÒNICA DE LES PROPOSTES DE LA COMISSIÓ D'EXPERTS PER A LA REFORMA FISCAL, AMB ESPECIAL REFERÈNCIA FINAL A LA FISCALITAT INDIRECTA DE LA SANITAT PRIVADA.

Guillem López i Casasnovas, Membre de la Comissió, Catedràtic d'Economia de la Universitat Pompeu Fabra, Centre de Recerca en Economia i Salut (CRES)

Introducció

Escric aquest text a manera de confessió sobre el que he viscut durant aquests quasi deu mesos des del meu nomenament com una de 'les persones expertes per a la reforma tributària' que ha compost el Comitè encarregat de redactar l'Informe. El cert és que poc es pot respondre de l'encàrrec quan hom rep la carta de la Ministra, més enllà d'agrair-li la confiança i acceptar. Val a dir que conec prou bé com funciona aquesta mena de comitès, ja que a nivell d'Estat – obvio aquí els de la Generalitat i el de la meua Comunitat de naixement – en són ja cinc als el que he servit: el de les Balances Fiscals, el de l'Avaluació de la Llei de Dependència, el de la Reforma Sanitària, el de la Reforma del Finançament Autonòmic i ara aquest per a la Reforma Fiscal. D'això en dic a mi mateix pertànyer a moltes comissions sense cobrar comissions de cap mena. Però certament és una distinció que tot i no reconeguda em va en les obligacions de la càtedra d'Economia Pública que exerceixo.

Val a dir que aquest cop em va sorprendre la grandària de la Comissió (17 membres) amb una varietat gran en la seva composició, que anava d'experts del Dret Financer i Tributari (que cobria en escriu la quota femenina!) i de l'economia aplicada. Tots acadèmics, la majoria catedràtics. Pivota sobre el Institut d'Estudis Fiscals tota la logística (amb dues persones que eren a l'hora acadèmics i càrrecs polítics), sota la presidència –coordinació en deia ell humilment, de Jesús Ruiz-Huerta, un catedràtic ara jubilat, amb posició política coneguda (dirigeix una Fundació Socialista) però amb un registre personal que el feia mereixedor de la confiança per part de qui l'anomenà i dels anomenats. De fet les dues dimissions que es produïren en el decurs dels treballs crec que en cap cas es poden atribuir a una confrontació personal ni amb el president ni amb cap altre membre. En part penso es varen deure a no acceptar ells les limitacions del mandat que se'ns donava: no es tractava de fer un *Big Bang* del nostre sistema fiscal, al que molts em podien tenir ganes, si no un ajust d'alguns impostos a les noves realitats econòmiques,

bàsicament en matèria de societats, d'imposició mediambiental, noves formes de transaccions digitals i valors dels cripto actius, i de la subsistència d'una imposició patrimonial que en mans d'algunes Comunitats Autònomes era malmesa per la via de rebutjar tota harmonització envers la seva eliminació total del sistema.

L'envit en tot cas tenia la seva complexitat. Els experts de Dret Tributari, juristes, sovint parlaven un idioma diferent dels economistes. A més de circumloquis jurídics, plegats de sentències i referències a peu de pàgina, no tenien sovint el mapa complet de les implicacions de les propostes en l'economia real. I els economistes sovint 'xutàvem' sense haver considerat l'enquadrament del camp de joc i la grandària de les porteries. Certament podem dir a hores d'ara que 'nos hemos conllevado', com es diu a la *meseta*, bastant bé i potser el millor actiu del text que hem assolit, molt extens –molt més del que a mi m'hagués agradat (jo vaig fugir d'autocites i *rondos*, donant per fet que els bàsics estaven fets) és que compta amb el consens de tots.

De la diagnosi a la prognosi

Els avatars d'un Informe són però impredecibles. D'això ja en sabíem: qui l'hi havia de dir a Manuel Lagares que el que era en general un bon Informe de Reforma del 2014, ni els seus li farien cas, tot i procedir d'una Comissió que si bé no comptava amb cap dona incloïa cervells tant ben moblats com l'actual governador del Banc d'Espanya. El nostre Informe, presentat el 3 de març del 2022, a les sis hores de fer-lo disponible ja era enterrat o desqualificat per polítics i alguns analistes, quan ni tant sols havien tingut temps material de llegir-lo!! Així va la cosa...Optimista no ho sóc.

En tot cas: per qui es va interessar pel tema, sempre vaig respondre que l'expectativa que es tenia sobre els treballs de la Comissió era exagerada. S'esperava massa de quelcom que era limitat en els àmbits encomanats (lligats al document 2030 del Gobierno de España) presentat serien recomanacions –això sí, crec jo, en treballades acadèmicament, 'apamant' cada frase i evidència, que el Ministerio s'havia compromès a fer com a requeriment en part dels fons demanats a la Unió Europea, de *Next Generation*, com ho era la reforma laboral, la de les pensions, la fiscal. Un poc per allò del toc de modernitat requerit a l'ajust fiscal o per a que les generacions futures (treball i pensions) es veiessin acompanyades no només pels diners que veien de fora, sinó també per en clau interna, fer aquest cop les coses millor. Tot això, ja es veurà: són requeriments necessaris, però certament no suficients.

De manera que tots els que se m'aproximaven per a fer-me arribar les seves opinions al llarg d'aquests mesos, acostumava a escoltar-los i punt i seguit rebaixar les expectatives. Res del que escriuríem seria decisiu, més que probablement en farien poc cas, i que millor guardessin el seu rol de *lobbies* o grups d'opinió per al tram final, quan la política hagués de traduir en decret llei, si mai fos el cas, algunes de les nostres propostes. En tot cas, l'evolució recent del preu de l'energia, i ara la guerra, supediten i molt, en qualsevol cas, la implementació de l'Informe (així per la imposició mediambiental i l'eliminació d'algunes exempcions). Igualment restarien supeditades a moltes de les directives de la UE i acords al si de la OCDE les relatives a la mobilitat societària i valoració de bases patrimonials provinents dels rendiments de la nova economia.

De manera que em quedo en les pàgines que resten en comentar uns pocs aspectes, aquests ja més rellevants de proximitat o kilòmetre zero: El idiosincràtic (in)compliment fiscal espanyol; el tractament dels residents fiscals, que ho són però que no ho volen ser i s'amaguen en 'jurisdiccions no cooperatives' (diguem-ne 'ex patriats'), i els que ho voldrien ser (impatriats) però que en la situació fiscal actual fa poca gana de ser-ho; i finalment, totes les referències de la imposició a la riquesa que es debaten entre la competència i l'harmonització fiscal, 'entre la vida i la mort'.

De manual

Està a tots els Manuals d'Hisenda Pública que l'economia de mercat exigeix l'assignació de recursos que guii pel valor que tingui la seva productivitat i no per un tractament fiscal més o menys favorable. Si s'atorga a una comunitat autònoma tributària per a l'exercici d'una capacitat fiscal determinada ha de ser per un altre motiu que arruïnar les bases tributàries de la comunitat veïna. A Espanya això ve emparat per la Constitució al Títol VIII, perquè la descentralització de la despesa s'acompanyi amb responsabilitat en la generació d'ingressos (un altre criteri d'eficiència i raonabilitat). La validesa d'aquesta argumentació no és només 'territorial' entre comunitats; també funcional, entre actius (reals, financers, entre tipus...), formes jurídiques, societats anònimes o empreses familiars o en decisions individuals (tipus de rendes o de finançament d'inversions). Que un inversor vegi més atractiu, tota la resta igual, un actiu real que un altre financer, per la simple raó dels beneficis fiscals associats a una gestió patrimonial o a una 'family office', o en el tractament de l'habitatge de lloguer, és sens dubte una distorsió que caldrà justificar amb cura. O que una activitat es configuri amb forma societària o individual en funció del tipus impositiu fix que tenen les societats o el progressiu de la renda personal no es pot considerar apropiat sense més ni més, quan en el primer cas s'estan gravant els beneficis

(ingressos menys despeses), i només ingressos al segon (amb limitada deducció de despeses, a l'IRPF).

Noteu que l'argument d'equitat territorial no apareix en el raonament anterior, i si un es manté en l'àmbit d'una economia de mercat liberal no pot observar restriccions a l'harmonització, més enllà que es declari partidari de la competència fiscal, que en aquest cas, per coherència, l'haurà de mantenir també a escala europea i mundial. Demanar harmonització contra pràctiques agressives dins d'Europa de països com Irlanda o els Països Baixos, o davant de paradisos fiscals internacionals, i competència fiscal interna dins de l'Estat no deixa de ser una incoherència.

Una prèvia

Deixem en tot cas abans d'entrar en concrecions que faci referència als desqualificadors incoherents de l'Informe. En general, resulta mal d'entendre que es proposin baixades de impostos sense precisar quina despesa conseqüentment eliminaran. I no val dir que això es finançarà reduint la ineficiència de la despesa pública o amb l'augment de l'increment de la recaptació per la lluita contra el frau (que ho digui una assessor fiscal encara fa més 'yuyú'). També sembla mentida que s'ignori que eliminat l'impost de successions, s'agreuja la fiscalitat de l'IRPF per les variacions patrimonials, amb una tributació molt menys tova que la que es dona a les herències. O que es demani eliminar l'impost de patrimoni sense concretar quina altra forma de riquesa s'hagi de gravar. Cap? Només el sistema fiscal ha de gravar el consum (regressivament) i la renda del treball? No és el patrimoni una manera de controlar el frau de rendes no gravades que emergeixen amb augments de patrimoni? Volen defugir-ne? No és, a més, lògic que si s'accepta la fiscalitat dual, gravant menys els 'fluxos', és a dir, les rendes de capital per allò de la mobilitat internacional, no s'hagi d'acompanyar d'un impost coherent sobre els 'estocs' (patrimoni)?

Alguns tenim la sensació que a la vista de qui no paga els impostos sobre la riquesa (els molts rics, a qui surt a compte el cost que assumeixen en enginyeria fiscal i jurídica de societats interposades, per l'estalvi que fan eludint impostos, i/o els rics més atrevits –que arrisquen el delictes penal, fent frau-), són els mateixos rics, conservadors o porucs, els qui es queixen d'aquesta imposició. A més, si l'impost compleix la redistribució entre rics i pobres, però no entre aquelles classes de rics, potser hem de reformar el tribut i no abolir-lo! Prou bé ho saben 'els ayusos' que per la via de la competència el que pretenen és eliminar l'impost i així la redistribució personal que més cou. I pel que fa a l'eliminació 'de totes' diuen les exempcions i deduccions és ben segur que s'acabessin 'salvant aquelles que tenien al darrera un grup de

beneficiats més poderosos, de manera que l'eliminació indiscriminada de nou podia acabar desprotegint als més dèbils.

Per altra banda, lluitar contra el frau i millorar l'eficiència pública, la gran 'solució' dels abolicionistes, no es poden considerar alternatives de res. Gestionar la despesa pública amb eficiència i lluitar contra el frau i l'elusió fiscal no és una opció sinó una obligació, que legitima qualsevol que sigui el nivell de pressió fiscal que pateixen els contribuents. I si n'estan tan segurs, per què no condicionen primer aquelles millores abans de fer forat en el dèficit públic per tal que sigui la Unió Europea que demani retallades per a la consolidació fiscal necessària, i així poder dir que 'és culpa d'Europa'.

Algunes concrecions

És un pèl eufemístic distingir de l'Informe de la Comissió els elements de recomanació del de les propostes. El Govern farà el que cregui convenient. En tot cas, per no minimitzar l'aportació assenyalo aquí alguns aspectes que jutjo importants més enllà de la reflexió des de la que es fonamenten. De la imposició mediambiental, que molt probablement haurà d'esperar o de la digital nova pels cripto actius i assimilats, ja serà objecte d'una altra anàlisi.

Les concrecions **en matèria de compliment**, una àrea important com a legitimadora de bona part del sistema tributari:

1- Creació de una Unitat Permanent d'Anàlisi del Fraud 2- Reforçar i millorar la seguretat jurídica, que es reconeix insuficient, via l'exigència d'interpretació de les normes rellevants i d'abreujar a tres mesos la resposta a les consultes 3- Tenir en compte l'historial de compliment del contribuent, també respecte dels errors, com s'ha proposat a França. 4-Facilitar al contribuent tota la informació sobre ell disponible 5- Activar la clàusula antiabús per a residents que traslladin la seva residència fiscal a jurisdiccions no cooperatives concretant el que s'ha d'entendre per això com a nivell sensiblement inferior de fiscalitat.

Sobre Impatriats, un tema que de nou preocupa per a la recuperació de talent: 1- Millorar el règim fiscal per a treballadors desplaçats baixant de 10 a 5 anys el requeriment d'haver estat a fora per a acollir-se a aquest tractament i compromís de mantenir-ho en vigor durant sis anys 2- Reformular de dalt a baix estenent el règim anterior als col·lectius als que es pugui aplicar, amb acords amb jurisdiccions cooperatives.

En l'Impost del **Patrimoni**: 1- Mínim exempt com a mínim de 1 milió (modificable marginal y acotat per les CC AA) El tipus avui del 0.2 al 2.75 passaria de 0.5 a 1 amb un màxim efectiu via modificacions autonòmiques que no superaria probablement el 1.5. Avui a Catalunya el mínim és 0.5 milions més 0.3 milions per l' habitatge propi). En la situació de partida, per sota de 1m es troben un 45% dels declarants representant un 44% del patrimoni net i un 44 % de la base imposable de l'IPN. Amb un 29% de tots els deutes totals i un 54% de la base liquidable i de la quota a ingressar. En línia OCDE, es tractaria de 1-aproximar valoracions de mercat, i potser ancorar-les en el 80-85% d'aquest per a reduir conflictes de valoracions; evitar revaluacions freqüents "-determinar millor quins deutes son deduïbles per la vinculació concreta al patrimoni declarat; i 3- fixar regles per evitar la doble imposició internacional del patrimoni així com la seva no imposició. Addicionalment, 4- regles contra les societats instrumentals o refugis de titularitat, la *tokenització* de patrimonis virtuals, per a incloure'ls i regular-los d'acord amb els seus actius subjacents; 5- contra els testaferrers residents a altres països, gravant els bens aquí dels no residents; 6- respecte de l'escut fiscal estudiar si el cas pujar el 60% i establir un mínim del 20% de tributació. Mínim exempt per part de l'Estat de 1 M (s'espera, sobre una base més ampla donada la revisió d'exempcions de l'empresa familiar i l'habitatge habitual) amb una baixa del tipus però mantenint la imputació de rendes per l'habitatge a la base; 7- manteniment, tot i la seva revisió, del règim de l'empresa familiar, avaluant-ne l'efectivitat i l'afectació real d'aquell patrimoni .

Pel que fa a l'harmonització de l'**Impost sobre el Patrimoni Net**, fer 1- que la norma estatal reguli fins a la base imposable que seria comuna a tot el territori, amb la concreció d'un topall màxim a l'exempció (entorn es proposa com exemple un 10%) 2-establiment d'un mínim a les deduccions i bonificacions de la quota íntegra (per un 10%) 3-fixar una reducció màxima a l'escala de gravamen no podent ser la quota líquida Inferior a la íntegra en un determinat percentatge (el 20% s'havia arribat a esmentar). Algunes dades de recordatori en el cas de Catalunya són: 43 mil declarants (un 54% són declarants ara de menys de 1M; pèrdua de recaptació estimada de 25M (un 45%) I si s'eleva al 80% l'escut fiscal l'augment de recaptació pot ser de entorn de 68M entre el grup de declarant de entre 10 i 30M).

En matèria de **Successions**: 1- Manteniment de l'impost amb reducció per transmissió de l'empresa familiar, negoci professional o participacions en entitats. 2- Supressió dels coeficients multiplicadors, que ja es consideren a les escales de les tarifes 3- Eliminar la deducció per quantitats percebudes per contractes d'assegurança de vida 4- Flexibilitzar el pagament quan es detectin problemes de liquiditat 4- Eliminació de reduccions per parentiu, actuant aquestes a través de mínims exempts: entre 120 i 250 mil pels grups I i II i entre 20 i 50 per a la resta, al

marge del que pugui ser la intervenció addicional però limitada de les CC AA. 5- Reduir el número de trams i tipus de gravamen a la tarifa: grups I i II 5% fins a 1 M, 10% entre 1 i 5, 15% per sobre de 5M, Grup III entre un 5 i 10% fins a 0.5M i després incrementats fins el 15% Grup IV, entre 20 i 25%.

L'harmonització fiscal com a peatge a l'autonomia tributària

La preocupació per l'harmonització no és un tema intern de l'Espanya de les autonomies: la Unió Europea segueix els mateixos camins, i Holanda o Irlanda en són els madriels. I fora de la Unió, es combaten tots aquests paradisos fiscals que minen la consciència ciutadana i avergonyeixen els comportaments infames d'alguns dels seus ciutadans més distingits. A tot això, l'OCDE, la Unió Europea dedica directives d'harmonització i convergència, ben acceptades per la doctrina liberal; molts que en clau interna espanyola es pronuncien a favor de la competència fiscal contra l'harmonització. El que no es vol internacionalment per a l'Estat espanyol (l'erosió de bases fiscals) des del nacionalisme que practiquen, ho menyspreen en un estat autonòmic on de fet no creuen, ni necessiten, des del seu privilegi particular.

Per tant, si el fre a l'excés en l'exercici de l'autonomia tributària és la responsabilitat fiscal, la irresponsabilitat si no és avui la competència fiscal. A tot això s'hi poden afegir, òbviament, consideracions redistributives, ja que quan aquest buidatge fiscal s'exerceix sobre els impostos personals de riquesa i renda, es mina la progressivitat que ha de tenir el sistema fiscal tal com exigeix la Constitució que tant aprecien. Un altre precepte constitucional que aquells que s'autodenominen constitucionalistes semblen desconèixer.

Per això qui es preocupi d'adaptar el nostre sistema fiscal per a un millor funcionament de l'economia, tornant a la correcta assignació de recursos, no interferida o només mínimament pels excessos de gravamen, s'hagi de preocupar pel disbarat actual que suposa l'exercici per part d'algunes CC.AA. de l'autonomia fiscal al gravamen de la riquesa: és a dir, en patrimoni net i successions. Noteu que l'anàlisi tècnica no és enjudiciar-ne l'abolició; aquest és un tema ideològic ja que les constatacions empíriques basades en qui paga o no paga avui l'impost no és un argument d'abolició sinó de la reforma. O el debat sobre si aquests impostos s'haurien d'haver transferit a les comunitats autònomes en primer lloc. Són decisions polítiques. No amago en cap cas la meva opinió: l'impost sobre el patrimoni en condicions normals suposa una imposició reiterada, de manera que tota la resta igual és abolible i substituïble per altres formes de gravamen de la riquesa. El de successions, no. He mantingut la meva posició contra vent i marea, fins i tot abans que opinions més prestigioses o influents com el mateix The Economist es pronunciés a favor del seu manteniment, tant per qüestions d'eficiència (no hi ha doble

gravamen en herències) com també d'equitat (justificant de meritocràcia i legitimador en bona mesura del propi sistema capitalista).

A l'hora de reformar el marc actual que configura el sistema tributari espanyol (el quadre d'impostos actuals) i la delegació de potestats normatives en els impostos cedits a les comunitats autònomes de règim comú, per a la seva harmonització hi ha diferents possibilitats. Arbitratge n'hi ha també entre actius (reals i financers) o en matèria funcional (tipus de retribució, mètodes per finançar inversions), o en fórmules empresarials (societàries, estimacions modulars, franquícies en indirectes, etc) i classes de transaccions (digitals, de cripto monedes versus tradicionals). Totes mereixen atenció ja que a més de distorsions en les decisions econòmiques són de vegades portes obertes al frau o a l'elusió fiscal. La manca d'harmonització territorial autonòmica, en ser més visual i interpretable políticament, està rebent, però, molta més atenció als mitjans i entre la ciutadania.

En aquest darrer terreny, encara que no hi ha un *first best* a la disjuntiva d'harmonitzar centralitzadament i mantenir autonomia tributària descentralitzada, la seva resolució passa per un reequilibri de poders. I probablement avui s'hagi de veure com el peatge que una comunitat autònoma que vulgui exercir la seva responsabilitat fiscal ha de pagar en la situació actual per preservar les bases fiscals i poder exercir aquella autonomia efectivament.

Una nota final de reflexió sobre la proposta relativa a la sanitat privada

Un tema sempre controvertit és el del tractament fiscal que s'ha de donar a la sanitat privada. D'aquí que hom vulgui acabar aquesta crònica amb una nota relativa a la reflexió efectuada pel Comitè.

Com és sabut, els serveis de sanitat prestats pel sector privat estan exempts d'acord amb la Directiva de l'IVA. L'art. 20 regula l'exempció dels lliuraments de béns i prestacions de serveis relacionats amb la sanitat incloent-hi les prestacions de serveis d'hospitalització o assistència sanitària i les altres relacionades directament amb aquestes, realitzades per entitats de dret públic o per entitats o establiments privats en règim de preus autoritzats o comunicats. S'hi inclouen les prestacions de serveis d'alimentació, allotjament, quiròfan, subministrament de medicaments i material sanitari i altres anàlegs prestats per clíniques, laboratoris, sanatoris i altres establiments d'hospitalització i assistència sanitària. També l'assistència a persones físiques per professionals mèdics o sanitaris, sigui quina sigui la persona destinatària dels serveis esmentats, els lliuraments de sang, plasma sanguini i altres fluids, teixits i altres elements del cos humà efectuades per a finalitats mèdiques o de recerca o per al seu processament amb idèntics fins. Així mateix s'exclouen de gravamen les prestacions de serveis realitzades, en

l'àmbit de les seves respectives professions, de estomatòlegs, odontòlegs, mecànics dentistes i protètics dentals, així com el lliurament, reparació i col·locació de pròtesis dentals i ortopèdies maxil·lars realitzades per aquells, sigui quina sigui la persona a el càrrec de les quals es realitzin aquestes operacions. L'exempció abasta els lliuraments de béns i prestacions de serveis que, per al compliment dels seus fins específics, realitzi la Seguretat Social, directament o a través de les entitats gestores o col·laboradores, com també les cessions de personal realitzades en el compliment dels seus fins, per entitats religioses, per al desenvolupament de les activitats d'hospitalització, assistència sanitària i altres directament relacionades amb aquestes, i el transport de malalts o ferits en ambulàncies o vehicles especialment adaptats per fer-ho.

El Comitè s'ha plantejat si podria recomanar la supressió o limitació d'aquestes exempcions, quan els serveis sanitaris es presten pel sector privat, assumint que, en la majoria dels casos, en tractar-se d'exempcions obligatòries d'acord amb la Directiva de l'IVA, aquesta recomanació hauria d'impulsar un canvi normatiu a la UE. D'acord amb AIREF, l'exempció d'aquests serveis s'aplica gairebé unànimement als països de la Zona Euro.

A favor de la supressió de l'exempció d'aquests serveis es pot argumentar que l'exempció, com la reducció dels tipus impositius, no sembla que sigui l'instrument més adequat per facilitar-ne el consum, perquè són les persones amb rendes més altes les que els consumeixen més i les que obtenen un benefici més elevat, en termes absoluts i relatius. D'altra banda, l'augment d'ingressos podria no ser menyspreable: per al 2016, AIREF estimava que l'eliminació de les exempcions de la sanitat privada podria procurar uns ingressos de fins a 1.763 milions d'euros. En contra de l'eliminació de l'exempció, cal adduir, primer i fonamentalment, que el gravamen ple d'aquestes activitats alteraria la competència entre els sectors públic i privat en la prestació d'aquests serveis. En segon lloc, no sembla senzill delimitar quines operacions haurien de quedar excloses de l'exempció i quines no. En tercer lloc, el Comitè entén que, tot i que se suprimeix l'exempció amb caràcter general per als serveis de sanitat, encara s'hauria de mantenir per a la prestació d'alguns dels serveis proveïts de manera gairebé exclusiva pel sector privat, sense alternativa, per tant, de provisió pública, com l'atenció dental. En quart lloc, la pròpia AIREF reconeix que les seves estimacions recaptatòries estan subjectes a algunes cauteles. D'una banda, si es mantingués l'exempció per als serveis relacionats amb l'atenció dental, el guany recaptador màxim provinent de la sanitat es reduiria fins a 1.127 milions d'euros. D'altra banda, de les quanties màximes estimades per l'AIREF caldria restar tant la pèrdua recaptatòria com el cost derivat del desplaçament de part dels usuaris al sector públic com a conseqüència del probable increment del preu d'aquests serveis.

Sospesant els arguments a favor i en contra, el Comitè s'ha inclinat no recomanant l'eliminació de l'exempció de la prestació pel sector privat dels serveis de sanitat.

Notem en tot cas que res no diu l'Informe sobre la possibilitat de re introduir la deducció fiscal de la despesa sanitària privada a l'IRPF, ni de la eliminació de la despesa en primes d'assegurança privada a l'impost de societats i per als autònoms. En cap cas fou plantejat el seu examen per part del Govern espanyol.

Final. Fins aquí aquesta petita crònica procedimental i detalls seleccionats. De fet aquestes son només algunes poques de les propostes (122) i de les recomanacions presentades a l'Informe. Es pot veure sens dubte el vas mig buit, però com a exercici de posar-se els sistema fiscal 'per montera' i fer el recorregut de la fiscalitat del nou segle, asseguro que la lectura de l Informe ben ho val.

Últims Títols de la Col·lecció Health Policy Papers:

López-Casasnovas, G; "**La Subvenció pública en el món de les Arts. Teatre i economia.**" Col·lecció Health Policy Papers 2022-05_GL.

López-Casasnovas, G; "**La economía de la salud ‘en cuerpo y alma’.**" Col·lecció Health Policy Papers 2022-04_GL.

López-Casasnovas, G; "**A political economy analysis of the Spanish Health System and its reform.**" Col·lecció Health Policy Papers 2022-03_GL.

López-Casasnovas, G; "**Envel·liment, salut i activitat econòmica i empresarial**" Col·lecció Health Policy Papers 2022-02_GL.

López-Casasnovas, G; "**Análisis de economía política del Sistema de Salud Español**" Col·lecció Health Policy Papers 2022-01_GL.

López-Casasnovas, G; "**Les desigualtats socials a l’entorn urbà centre-perifèria de Barcelona**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-18_GL.

López-Casasnovas, G; "**Farmacoeconomía y evaluación de medicamentos: Quo vadis?**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-17_GL.

López-Casasnovas, G; "**A propósito del debate Marmot-López sobre desigualdades en salud.**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-16_GL.

López-Casasnovas, G; "**Reflexiones post covid ¿Qué hacemos con las desigualdades en salud?**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-15_GL.

López-Casasnovas, G; Pinto-Prades, JL; "**Cuan lejos pueden y deben ir los economistas de la salud con el análisis Coste Efectividad**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-14_GL_JP.

Sabater Mezquita, R; López Casasnovas, G; "**Efectivitat de les mesures contra la transmissió de la COVID-19 a l’Europa Occidental. Hi ha influït la “cultura mediterrània” i/o el model sanitari?**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-13_RS_GL.

Sabater Mezquita, R; López Casasnovas, G; "**Efectes de la covid-19 a les llistes d’espera de la Catalunya Central. Quin coll d’ampolla té més influència per a la disminució entre 2019 i 2020 dels diagnòstics de càncer?**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-12_RS_GL.

Del Llano J, J; Mestre-Ferrandiz, J; Espín, J; Gol-Montserrat, J; Del Llano, A; Bringas, C; "**Public health policies for the common interest: Rethinking eu states’ incentives strategies when a pandemic reshuffles all interests.**" Col·lecció Health Policy Paper 2021-11_JD_JM_JE_JG_AD_CB;

López Casasnovas, G; "**La maximización de los AVAC y el óptimo social**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-10_GL_LP

López Casasnovas, G; "**Mi visión sobre los cambios que llegan a nuestros sistemas de salud de la mano de la digitalización**" Col·lecció Health Policy Papers 21-09_GL.

López Casasnovas, G; López Seguí, F; Arasanj Goset, A; "**Sustainability and resilience in the spanish health system**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-08_GL.

López Casasnovas, G; "**La salud, la distribución de la renta y los condicionamientos sociales**" Col·lecció Health Policy Papers 2021-07_GL.

<https://www.upf.edu/web/cres/health-policy-papers>

